

Farní listy č.44/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klencí pod Čerchovem

5.listopadu – 31. neděle v mezidobí

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Různě můžeme přistupovat k naší modlitbě za zemřelé. Bude to pro nás jakási samozřejmost, něco jako povinnost. Něco, co patří do každodenního života, součást každodenní modlitby. Tím spíše v těchto dnech, kdy prostě ani nejde na zemřelé nemyslet. Navštěvujeme hřbitovy, uklízíme hroby, přinášíme květiny, zapalujeme svíčky a modlíme se (i když jsem byl překvapen, kdy děti při hodině náboženství neuměly říci, za co se pro zemřelé modlíme..). Jinak to na začátku listopadu opravdu nejde.

Modlitba za zesnulé je také projevem naší vděčnosti a liturgie ji nazývá přímo službou. Těm, kteří nás milovali, dlužíme takový konkrétní projev vděčnosti

– přímmluvu za věčnou odměnu pro jejich dobro a věrnost.

Někdy tuto modlitbu chápeme jako naše privilegium. Jsme skutečně privilegováni, když skrze naši víru ve vzkříšeného Krista můžeme zasáhnout až za hranice smrti – to přesahuje přirozené lidské možnosti. Kdy ostatní truchlí, když si neumí odpustit, že zanedbali něco ve vztahu k těm, kteří už odešli, a teď podle jejich chápání už je na všechno pozdě, my žijeme v nekonečném vztahu s těmi, kteří nežijí jen v našich vzpomínkách, ale skutečně žijí u Boha! My se ještě můžeme za všechno omluvit, za všechno děkovat a prožívat jejich blízkost. My, křesťané, se za ně můžeme přimlouvát u Pána a prosit, aby jim odpustil veškerou jejich nedokonalost. Není to úžasné privilegium?

Ale jakkoliv bychom naši modlitbu chápali: jako samozřejmost, povinnost, službu nebo privilegium, nejčastěji zdůrazňujeme, co my pro zemřelé děláme. A tento živý vztah působí v obou směrech! A nemyslím teď jen na to, co vděčíme svatým (i těm oficiálně neprohlášeným, našim svatým rodičům a dalším přátelům), kteří se před Bohem za nás přimlouvají. Dnes myslím na ty, kteří v očištění čekají na naše modlitby a odpustky. Ano, odpustky! Když z lásky k bližnímu přistupujeme ke svátostí smíření a eucharistie, abychom odpustky získali, prožíváme ještě jedno vlastní obrácení. Náš život se stává krásnější! A to, co jsme chtěli darovat zemřelým, se mnohonásobně vrací k nám. Setkáváme se s Kristem, zříkáme se hříchu a přidáváme našemu životu smysl. A koná se úžasná výměna lásky, která je silnější než smrt!

P. Mirosław Gierga

Liturgie slova – 31. neděle v mezidobí

1.čtení - Dt 6,2-6

Mojžíš řekl lidu: „Boj se Hospodina, svého Boha, a zachovávej všechny jeho zákony a příkazy, které já ti přikazuji – ty, tvůj syn a syn tvého syna – po všechny dny svého života, abys byl dlouho živ. Slyš, Izraeli, svědomitě je zachovávej, aby se ti dobře vedlo, abyste se velmi rozmnožili, jak to slíbil Hospodin, Bůh tvých otců, že ti dá zemi oplývající mlékem a medem. Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný. Miluj

Hospodina, svého Boha, celým srdcem, celou duší a celou svou silou! Ať tato slova, která ti dnes přikazuji, zůstanou v tvém srdci!“

Žalm 18. Odpověď: Miluji tě, Hospodine, má sílo!

Miluji tě, Hospodine, má sílo, – Hospodine, má skálo, mé útočiště, zachránce můj! Můj Bože, má skálo, na niž se utíkám, – můj štíte, rohu mé spásy, ochrano má! – Budu vzývat Hospodina, jemuž náleží chvála, – a od svých nepřátel budu vysvobozen.

Ať žije Hospodin, požehnána buď moje skála, – sláva buď Bohu, mému spasiteli! – Veliká vítězství jsi popřál svému králi, – dávaš přízeň svému pomazanému.

2.čtení - Žid 7,23-28

(Bratři a sestry!) V době starozákonní mnozí se stávali kněžími, protože umírali, a nemohli tedy jimi být stále; Ježíš však je navěky, a proto jeho kněžství nepřechází na nikoho jiného. Proto také je schopen přinést úplnou spásu těm, kdo skrze něho přicházejí k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval. Ano, právě takového velekněze jsme potřebovali: aby byl svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků, vyvýšený nad nebesa, který nemá zapotřebí, jako (jiní) velekněží, stále a stále podávat oběti nejprve za hříchy vlastní a teprve potom za hříchy lidu. (Ježíš) to učinil jednou provždy, když sám sebe přinesl v oběť. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, kteří jsou podrobni slabosti; ale ona přísaha – pozdější než Zákon – ustanovuje Syna, který dosáhl dokonalosti navždy.

Evangelium - Mk 12,28b-34

Jeden z učitelů Zákona přistoupil k Ježíšovi a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli! Hospodin, náš Bůh, je jediný Pán. Proto miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou.‘ Druhé je toto: ‚Miluj svého bližního jako sám sebe.‘ Žádné jiné přikázání není větší než tato.“ Učitel Zákona mu na to řekl: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že (učitel Zákona) odpověděl rozumně, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ A nikdo se už neodvážil dát mu nějakou otázku.

Sloupy víry – Ježíš Kristus

Ježíš Kristus – tato dvě slova vyslovujeme jako jméno a příjmení. Ale je to nejkratší vyznání víry: Ježíš je Kristus, to znamená syn Marie z Nazareta je předpovídaným, očekávaným a slíbeným Mesiášem, Bohem poslaným Spasitelem.

„Ježíši!“, „Ježíši Kriste!“, „Ježíš, Maria!“ – lidé tak často volají. Když něco bolí, když přijde špatná zpráva nebo se stane neštěstí, když povolí nervy... Zní to jako volání o pomoc. Člověk podvědomě vyzývá někoho mocnějšího. Je to úplně normální, zdravá reakce. Vyzývání jména „Ježíš“ v těchto těžkých, krizových situacích je jakousi neuvědomělou podobou vyznání víry v Ježíše Spasitele. Slovo „spasit“ znamená totiž zachránit od neštěstí a smrti, osvobodit od nebezpečí a zajistit péči, pokoj, život, vítězství. Jméno „Ježíš“ hebrejsky znamená „Bůh je spása“.

Když se podíváme na strukturu vyznání víry, musíme si všimnout, že na ústředním místě tohoto vyznání najdeme slova věnována Ježíš Kristu. Dokonce, právě jemu je těchto slov věnováno nejvíc. Je to pouze náhoda? Nikoliv! Slova „Věřím v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho“ jsou skutečně ústředním bodem křesťanského vyznání víry. Je to jakoby srdce evangelia, nejradostnější zpráva hlásána v katechezi. Pravda, která je zároveň Osobou, Událostí.

Už sv. Pavel psal, že hlásání Krista je pro mnohé hloupostí a skandálem. Dnes je to úplně stejné. Křesťanství hlásá, že pouze v Kristu je spása. Křesťanství není jen učení, příkazy, instituce a struktury. Je to přede vším Ježíš Kristus a společenství s Ním. Křesťan je ten, kdo věří v Krista, kdo žije z Něj a pro Něj. Kdo se dívá na všechno v Kristově světle. Proto je tak důležité odpovět si na otázku: Kdo je Ježíš? Kdo je to pro mne?

Ježíš je Kristus

Jméno Ježíš nebylo rezervováno jen pro někoho výjimečného, ale bylo oblibeným jménem v Izraeli. Dnes také spousta mužů nosí toto jméno, a to nejen Židé, ale i ve španělsky mluvících zemích. Jméno poukazuje na „pozemského Ježíše“, tedy konkrétního, historického člověka. Nejdůležitějším zdrojem informací o jeho životě je Nový zákon. Mimo biblická svědectví jsou pozdější a omezené. Dnes ale žádný seriózní vědec nezpochybnuje samotný fakt, že Ježíš skutečně žil v Palestině, kde byl na rozkaz římského místodržitele Pontia Piláta kolem roku 30 ukřižován v Jeruzalémě. Pro víru je moc důležité docenit právě Ježíšovo člověčenství. Zajímavé je, že už v prvních staletích dějin církve se našly názory, že právě toto člověčenství, tedy také Kristovo tělo, ale i jeho utrpení, byly jen zdánlivé...

ThDr. T. Jaklewicz

Poradte nám, co dál...

V tomto čísle FL jsme na poslední stránce přinesli závěrečný díl encykliky papeže Benedikta XVI. a opět začali řešit, co by mělo být náplní této stránky. Jedním z nápadů bylo věnovat každý měsíc ukázkám z jedné z nových knih at' již farní knihovny, nebo prodejny Charity s tím, že první týden v měsíci bychom vás seznámili s obsahem knihy a v dalších týdnech bychom přinesli konkrétní ukázky.

Další možností je věnovat se opět nějakému církevnímu dokumentu a ten vydávat na pokračování.

Rádi bychom však znali názor našich čtenářů na to, čemu bychom tuto stránku měli věnovat, a proto vás opět vyzývám: Piště, mailujte nebo nám to jen ústně sdělte. Budeme za Vaše názory velmi vděční.

Pěknou neděli a celý týden

Petr Vondraš

Čerchovan opět předvede Dvořákovu mši

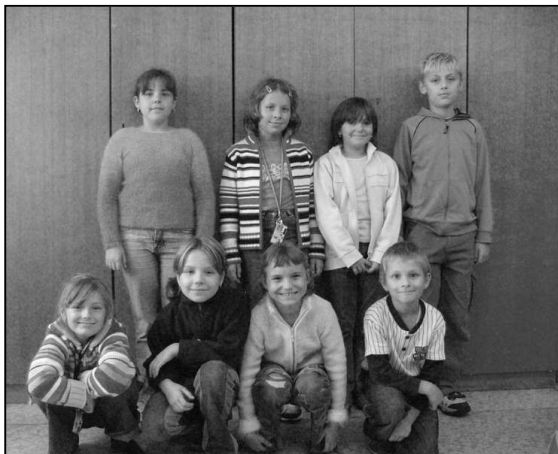
V roce 1887 Josef Hlávka architekt a mecenáš České akademie věd a umění objednal si u Antonína Dvořáka mši, která měla zaznít při slavnostním zasvěcené nové kaple v jeho zámku v Lužanech nedaleko Přeštic. Dvořák přijal zakázku a mši komponoval během svého pobytu na Vysoké, kde práce pokračovala velice rychle. Již 17.června mohl v dopise Josefu Hlávkoví ohlásit dokončení mše. „Mám tu čest vám oznámiti, že jsem práci šťastně dokončil a že se z ní upřímně raduji. Myslím, že to bude dílo, které účelu svému plně vyhoví. Mohlo by se to jmenovat: víra, naděje a láska k Bohu nejvyššímu a poděkování za tak veliký dar, že mně bylo dopřáno dílo to ku chvále Nejvyššího a ku cti umění našeho šťastně dokončiti. Nediňte se mi, že jsem tak nábožný, ale umělec, který to není – nic takového nedokáže. Což nemáme příklady na Beethovenovi, Bachovi, Raffaelovi a mnoha jiných? Konečně děkuji i vám, že jste mi dal podnět dílo v takové formě napsat, jinak bych byl asi sotva na to kdy pomýšlel; neb až dosud jsem psal díla podobného druhu jen ve velkých rozměrech a s prostředky velikými. Tentokrát jsem ale psal jen s pomůckou skromnými, ale přece si troufám říci, že se mi práce zdařila“.

Už v neděli 12.listopadu při dopoledních bohoslužbách v arciděkanském kostele, tedy v 8.00 a v 9.30 hodin, budeme moci se o tom sami přesvědčit, když uslyšíme Dvořákovu mši pro sbor a varhany v podání Čerchovanu.

Stejná mše ale v verzi pro sbor a orchestr zazní při výročním koncertu sboru v sobotu 25.listopadu od 19.30 hod.

(red)

Dovolte, že se Vám představíme...

Každou středu od 13.00 hodin se v domažlickém farním sále setkávají děti, které se připravují na přijetí svatého přijímání. Letos tuto pestrou skupinku žáků druhé až páté třídy tvoří:

nahoře zleva: Martina, Jitka, Katka a Adam,

dole zleva: Marcela, Kristýnka, Terežka a Luboš.

Nemilým překvapením je, že v této skupince nenajdeme ani jedno dítě z Domažlic...

(red)

Digitální přijímače pro TV NOE

Digitální přijímače pro kombinovaný příjem signálu ze satelitu i pozemního vysílače, nazýváme je „kombo“, existují ve dvou základních provedení.

1. **Přijímač FTA** se hodí pouze pro příjem volných (nekódovaných) programů a jeho cena je v současnosti 2.600,- Kč. V ceně není zahrnuta montáž.

2. **Přijímač CI** umožňuje vložení dekodéru (CI modulu) pro zasunutí dekódovací karty. Tento přijímač už může být z výroby dekodérem vybaven (i univerzálním pro více systémů). V tomto případě se už do něj vkládá pouze dekódovací karta.. Cena tohoto přijímače začíná na částce 3.990,- Kč a opět v ceně není zahrnuta montáž.

Oba přijímače umožňují příjem z více družic buď jednodušším systémem Multifeed (tzv. „šilhání“) nebo dokonalejším, ale také dražším motorovým otáčecím zařízením. Výhodou těchto přijímačů je funkce, která umožní seřadit a seřadit jak satelitní programy (kde není např. NOVA), tak i pozemní programy, kde naopak není zase TV NOE, a potom je možné programy volit jediným dálkovým ovladačem.

Montáž těchto přijímačů je podmíněna instalací paraboly a jejího příslušenství (šilhání, motorové otáčení), držák na zeď, koaxiální kabely, konektory. Velmi důležitou podmínkou je zajištění volného výhledu na jižní nebe. Venkovní anténa na pozemní příjem může být nahrazena pokojovou anténou. V místě slabšího příjmu (netýká se Domažlicka) budete potřebovat venkovní širokopásmovou anténu. Cena montážních prací v naší firmě je 300,- Kč za hodinu, dopravné účtujeme 10 Kč za 1 km. Za 1-2 hodiny (dle podmínek montáže) již můžete sledovat své oblíbené programy.

Milan Suchý, TVSAT Spáňov

STRÁNKA NEJEN PRO MLÁDEŽ

Super prázdniny na faře

Nedávné podzimní prázdniny prožilo patnáct dětí z našeho vikariátu na domažlické faře. Pestrý program si pro ně připravili vedoucí nové minischoly Anička, Madlenka, Paddy a Kuba. Program začal ve čtvrtek. Na mši se už sešla docela velká parta a pak hurá na Plzeň do bazénu. Invaze 18 lidiček hned byla znát. Cesta ve vlaku uběhla rychle díky hrám. To měli na starost Madlenka s Paddym, kterým pomohla Lenka a Radek.

Další „tvořivý“ program měla pod palcem Anička. Děti s ní vyráběli draky - někdo nelétající, někdo „létající“ - vid' Ani... A už byl večer a bylo jítro, den druhý. Dopoledne si připravil Kuba. Bylo ve znamení hudby v jakékoliv podobě – hráli jsme si na muzikanty, hledače, zpěváky..., snad vše, co vás napadne. Dopolední hraní jsme zakončili vytouženým obědem. A už tu bylo vytoužené pouštění draků. Tady nás Jaromír přesvědčil, že všichni draci byli létající za vytrvale rychlého běhu jejich tvůrců. Pak ještě pár her a šlo se na večeri, následovala mše v klášteře, krátký úklid a už tu byli rodiče. Myslím, že program se celkově povedl, ze strany vedoucích určitě a doufám, že i dětem se líbilo.

Kuba H.

Dovětek

Zkusili jsme nabídnout program, kde si mohou rodiče pro děti vybrat čas a akce. Byl jsem mile překvapen zájmem. Spojili jsme dvě skupiny: Domažlice a Kdyni. Zpětně vidím tu dobrou spolupráci s mládeží, která podala pomocnou ruku a díky nim bylo jídlo na stole, program i doprovod pro účastníky.

Paddy

Stránka pro děti

K dnešnímu evangeliu: Kdy jsi naposledy pocítil, že tě má někdo rád? Láska a její projevy jsou něčím velmi důležitým v životě člověka. Pán Ježíš řekl, že největším přikázáním je milovat Boha a svého bližního.

? Máš rád Pána Boha tak, že děláš jenom to, co se Mu líbí? Vyjmenuj některé věci, o nichž víš, že si Pán Bůh přeje, abys je dělal!

✚ **Modlitba:** Pane, ty nás učíš, že největším přikázáním je láska. Pomoz nám, abychom tento velký úkol začali plnit aspoň malými všedními skutky lásky k Bohu i bližnímu. Amen.

🎵 **Písnička** „Poruč si!“ ze zpěvníku Zpíváme si písničku:

1. Po-ruč ru - ce: zved - ni taš - ku! Za - kaž no - ze ko - pat
Za - kaž ru - ce: u - krást hrač - ku! Po - ruč no - ze: skon - či
bráš - ku. Po - rad' pu - se: drž se prav - dy, "dík" a "pro - sím" bou - rá
rvač - ku! Tvé u - ši jsou k poslou - chá - ní. Odstraň vše, co jím v tom
hrad - by všech. Ref: To pře - ce u - mí je - nom
brá - ní hned!
ten, kdo tvr - dě každ - ý den svo - ji vů - li roz - cvi - ču - je,
je - jí pev - nost po - sí - lu - je, a - by byl jak in - di -
án. To ne - ní žád - ný vtíp, za den o krok
líp, a za rok bu - deš svůj pán.

🔍 **Správné řešení tajenky** z minulého týdne: „Tvá víra tě zachránila“.

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (29)

Maria, Panna, Matka nám ukazuje, co je láska, odkud bere svůj původ a svoji stále obnovovanou sílu. Jí svěčujeme církev, její poslání ve službě lásky:

Svatá Maria, Matko Boží

Tys dala světu pravé světlo

Ježíše, svého syna – Božího Syna

Ty ses zcela odevzdala Božímu volání

a stala ses pramenem dobroty

který z něho vyvěrá.

Ukaž nám Ježíše. Ved' nás k Němu.

Uč nás poznávat Ho a milovat

abychom i my byli schopni opravdové lásky

a mohli se stát uprostřed žíznivého světa

prameny živé vody.

Dáno v Římě, u sv. Petra, 25. prosince na slavnost Narození Páně, roku 2005 v prvním roce pontifikátu.

Město kamení a svatých

Tak nazývají Španělě středověké město Avilu, ležící asi 100 km od Madridu. Kamení znamená mohutné, kompletně zachované hradby, které v délce 2,5 km obkružují celé město. Těsně u hradeb stojí katedrála, jejíž vysoká čtverhranná věž byla včleněna do obranného systému. Začala se stavět ve 12. století, zpočátku v románském slohu, přesto je však pokládána za první gotickou katedrálu ve Španělsku. V blízkosti stojí basilika sv. Vincence, na jejím místě byl tento světec umučen, v kryptě je skála, na které stál při popravě. Portál jižního vstupu vyniká krásnou sochařskou výzdobou, jednou z nejlepších ve Španělsku.

Z dalších kostelů je památný románský kostel sv. Petra a klášterní kostel sv. Terezy z Avily, který stojí na místě rodného domu této světice.

Sv. Terezie z Avily se narodila začátkem 16. století a v kostele sv. Jana dosud stojí křtitelnice, ze které byla pokřtěna. V roce 1560 měla vidění pekla, což s ní tak otřásl, že přísahala, že se bude snažit o naprostou dokonalost. Došla k poznání, že řehole v karmelitánském řádu se nebere dost vážně. A tak založila v Avile první reformovaný klášter.

Jejím spolupracovníkem se stal sv. Jan od Kříže, oba založili celkem 17 ženských a 15 mužských klášterů. O této činnosti napsala sv. Terezie Knihu o zakládání. V roce 1622 byla svatořečena a její svátek jsme nedávno, 15. října, slavili. Je hlavní patronkou Španělska.

Římskokatolická církev prohlásila jen dvě ženy za církevní učitelky. Papež Pavel VI. prohlásil sv. Terezii z Avily za první učitelku církve a jako druhou sv. Kateřinu Sienskou.

V Praze mají ženský karmelitánský řád klášter na Hradčanském náměstí, karmelitánům patří kostel Panny Marie Vítězné na Malé Straně, kde je uctíváno Pražské Jezulátko.

MUDr. J. Jonáš